

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **P. L.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 8. 1. 2016, č. j. JMK 3012/2016, sp. zn. S-JMK 157863/2015ODOS/Ša,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 18. 3. 2016 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 21. 3. 2016 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2016, č. j. JMK 3012/2016, sp. zn. S-JMK 157863/2015ODOS/Ša (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice, odbor dopravy (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 18. 9. 2015, č. j. OD-ČJ/57606-

15/PIM, sp. zn. OD/4220-2015/PIM (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit porušením ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 14. 4. 2015 kolem 17:30 hod. na dálnici D1, v km, ve směru jízdy na, při řízení nákladního motorového vozidla tovární značky M. B. V., bílé barvy, registrační značky, držel v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Za tento přestupek byla žalobci uložena podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 2.000 Kč. Zároveň byl žalobce povinen zaplatit 1.000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

II. Shrnutí žalobních bodů

Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal s námitkami uvedenými v doplněném odvolání. Žalobce dne 13. 11. 2015 prostřednictvím zmocněnkyně L. S. podal blanketní odvolání. **Po výzvě správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 11. 2015**, nový zmocněnec žalobce J. T. dne 9. 12. 2015 odvolání doplnil. **Následně byl žalobce usnesením ze dne 5. 1. 2016 vyzván k doplnění podání o plnou moc, k čemuž stanovil lhůtu pěti kalendářních dní. Tato výzva byla žalobci doručena dne 16. 1. 2016. Posledním dnem pro doložení plné moci byl den 21. 1. 2016**, kdy byla tato zaslána prvostupňovému správnímu orgánu z elektronické adresy „... ..“ na adresu podatelny „... ..“. **Napadené rozhodnutí ze dne 8. 1. 2016 tak bylo vydáno měsíc poté, co bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno doplnění odvolání a doplněno o plnou moc dle požadavku správního orgánu.** K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 3 As 92/2014-36.

Dále má žalobce za to, že nebyl zjištěn skutkový stav v dostatečné míře k vydání rozhodnutí ve věci, neboť jsou zde dány zásadní pochyby o věrohodnosti policistů, kterými se správní orgán nezabýval (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70). Přímý rozpor je mezi výpověďmi svědků a skutečnostmi zapsanými v úředním záznamu ze dne 14. 4. 2015, neboť dle protokolu o výpovědích svědků oba policisté tvrdí, že žalobce telefon držel v levé ruce a dle úředního záznamu se mělo jednat o ruku pravou. Správní orgán se také v omezené míře zabýval skutečností, zda policisté vůbec mohli vidět spáchání přestupku. V této části jsou však úvahy správního orgánu nepřezkoumatelné, neboť správní orgán údajně k prokázání výše uvedeného: „...*pořídil na volně dostupných internetových stránkách foto typově shodného vozidla M. B. V.*“ K takovému postupu správního orgánu je však nutno podotknout, že představuje popření zásady bezprostřednosti správního řízení, neboť fotografie, údajně pořízená správním orgánem z internetu, představuje opomenutý důkaz, pokud vůbec byla pořízena. Takový důkaz je však nepřípustný, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 As 30/2007-58 (dále též „NSS“). Dle tohoto rozhodnutí by věrohodnost svědectví zvyšovalo například popsání detailů telefonu, kterým mělo ke spáchání přestupku dojít. K ničemu takovému však v tomto případě nedošlo, správní orgán se typem telefonu při

výslechu vůbec nezabýval a vzal za prokázané bez dalšího z úředního záznamu, že žalobce použil telefon značky Apple stříbrné barvy s růžovým okrajem. Tento typ však žalobce nikdy nevlastnil a v dané chvíli ani nepoužíval. Nadto žalobce dodává, že ani jeden z telefonů od společnosti Apple nemá růžový okraj a identifikovat tento telefon je možné pouze na základě loga telefonu v podobě jablka, které však není vidět, pokud se telefon drží u ucha, neboť značka je v takovém případě zakrytá rukou, která telefon drží.

Žalobce správnímu orgánu sdělil, že v rozhodné době mohl používat pouze černý tablet, a to k přehrávání písniček, což žádný předpis nezakazuje. Správní orgán uvedl, že přestože jde o levnější verzi tabletu, a tento tak nedisponuje funkcí umožňující hovory, jde o záznamové zařízení, neboť na něm lze hrát hry a používat ho k procházení internetu. Správní orgán tedy připustil, že je pravdivá verze tvrzená žalobcem, tj. že nedržel telefon, ale tablet. Správní orgán však vyjádřil názor, že i tablet je záznamovým zařízením. Dle názoru žalobce je záznamovým zařízením jen takové zařízení, které umožňuje pořizování záznamu. Teleologickým výkladem lze dovodit, že záznamovým zařízením je takové technické zařízení, které umožňuje pořizovat audio nebo video nahrávky. Předmětný tablet však nemá ani kameru a mikrofon, není tedy možné s ním jakýkoliv záznam pořídit, kromě toho nemá zabudovanou simkartu.

K závěru žalobce poukazuje na to, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť výrok rozhodnutí neobsahuje formu zavinění, přestože jde o jeho obligatorní náležitost dle § 77 a dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23.

Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně chybí také stanovení sankce, neboť nebylo uvedeno, že s odsouzením z údajného přestupku je spojen těž bodový postih. To je dle názoru žalobce rovněž v rozporu s § 77 zákona o přestupcích, neboť ten jednoznačně stanoví, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat těž (...) druh a výměru sankce, k tomu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014-69, dle něhož „*pro rozhodnutí věci byla klíčovou odpověď na otázku, zda je záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny, resp. čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném usnesení na tuto otázku odpověděl kladně a jeho právním názorem je vázán v dalším řízení i šestý senát Nejvyššího správního soudu. Pro podrobné odůvodnění tohoto závěru postačí odkázat na odůvodnění usnesení rozšířeného senátu.*“

Žalobce navrhoval provedení důkazu čtením doplněné odvolání doručení správnímu orgánu dne 9. 12. 2015, doručenkou k usnesení ze dne 5. 1. 2016 k doplnění podání o podepsanou plnou moc a potvrzení o přijetí elektronického podání ve věci Plná moc.

III. Právní stanovisko žalovaného

K námitkám žalobce žalovaný uvádí, že rozhodoval o blanketním odvolání, které nebylo ve lhůtě k tomu stanovené doplněno. Správní orgán prvního stupně vyzval přímo žalobce k doplnění odvolání, neboť zmocněnkyně L. S. zrušila veškerá svá zmocnění. K doplnění odvolání byla stanovena lhůta 5 dní, **kdy výzva byla žalobci doručena dne 1. 12. 2015 a lhůta tak uplynula dne 7. 12. 2015.** Dne 9. 12. 2015 bylo prvostupňovému

správnímu orgánu doručeno na server doplnění odvolání z datové schránky pana T., kterou správní orgán přijal dne 10. 12. 2015, v den, kdy již vypravil spisový materiál k rozhodnutí o blanketním odvolání žalovanému. Doplněné odvolání bylo prosto o plnou moc svědčící panu T. k zastoupení žalobce v řízení, správní orgán prvního stupně jej vyzval k jejímu doplnění. V době, kdy byla plná moc doplněna, však již bylo žalovaným o blanketním odvolání rozhodnuto. K tomu dodává, že doplněné odvolání obsahovalo podobné výhrady, které již řízení namítal předchozí zmocněnec (S.) a se kterými se správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí a následně žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádaly. V odůvodnění obou rozhodnutí je věnován významný prostor právě hodnocení podkladů a úvahám, které z těchto podkladů správní orgány vyvodily. Hodnocení kvality zjištěného skutkového stavu je stěžejní částí obou napadených rozhodnutí. Stran námitky uvedené v doplnění odvolání ohledně tvrzení, že tablet není záznamové zařízení, se žalovaný na str. 5 odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, se kterým se ztotožnil. K žalobní námitce stran tabletu, zda je záznamové zařízení, žalovaná poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 77/2010-156. Dle žalovaného se vypořádal se všemi základními námitkami žalobce a k rozsahu povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130.

Námitce ohledně věrohodnosti svědků policistů se žalovaný věnoval ve značné míře v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a proto na něj odkazuje.

K náležitostem výroku žalovaný uvádí, že zákon o přestupcích povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku formu zavinění zavedl až novelou účinnou ode dne 1. 10. 2015 a prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 18. 9. 2015, tedy před účinností novely.

Taktéž dle žalovaného není důvodná námitka o povinnosti uvádět k výroku o sankci za přestupek také bodový postih s tímto rozhodnutím spjatý, neboť to nevyplývá ze zákona (ust. § 77 zákona o přestupcích) a správním orgánem, který body ukládá a zaznamenává, není správní orgán, který o samotném přestupku rozhoduje, nýbrž správní orgán, který vede registr řidičů.

IV. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku sepsané na místě Policií ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, dálniční oddělení Domašov, ze dne 14. 4. 2015, č. j. KRPB-19/PŘDO-2015-RIM, úřední záznam ze dne 14. 4. 2015, č. j. KRPB-19-1/PŘDO-2015-RIM a úřední záznam o nahlédnutí do evidenční karty žalobce ze dne 25. 5. 2015 prokazující 11 záznamů o přestupcích.

Z úředního záznamu ze dne 14. 4. 2015 vyplývá, že v čase kolem 17:30 hod. se vozidlo policie nacházelo na km 183 dálnice D1 a to v levém jízdním pruhu, kdy dojíždělo v pravém jízdním pruhu pomaleji jedoucí vozidlo žalobce, které jelo rychlostí nižší než 80 km/hod. a ve svém jízdním pruhu mírně kličkovalo. Vozidlo policie dojelo na úroveň vozidla žalobce a prap. P. nahlédla do kabiny tohoto vozidla, v níž se nacházel pouze muž postaršího věku, který v pravé ruce držel hovorové zařízení. Na tuto skutečnost upozornila ihned řidiče vozidla policie pprap. Ř. Jednalo se o mobilní telefon Apple, stříbrné barvy, s růžovým lemováním na okrajích. Ihned při zjištění, že se na žalobce hlídka policie dívá, hovor ukončil. Vozidlo M. bylo následně předepsaným způsobem zastaveno na km cca 182 dálnice D1 ve směru jízdy na

P... Žalobci bylo sděleno, že za jízdy držel nebo jiným způsobem manipuloval s hovorovým nebo záznamovým zařízením. Na toto uvedl, že hovor právě ukončil a telefon už pouze držel. Mezitím, co policista vypisoval žalobci pokutu, tento s někým telefonoval a nakonec uvedl, že s přestupkem nesouhlasí a dále dodal, že již jednou měl zákaz řízení za uložené body právě za telefonování.

Dále ze spisu vyplývá, že řízení o přestupku bylo zahájeno dne 11. 5. 2015, a to doručením oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání, č. j. OD-ČJ/26722-15/PIM. Dne 25. 5. 2015 se ve věci konalo ústní jednání, k němuž se žalobce bez řádné omluvy nedostavil. Téhož dne se ke správnímu orgánu prvního stupně dostavila zmocněnkyně L. S. na základě písemné plné moci ze dne 18. 5. 2015. Dne 2. 6. 2015 zaslala správnímu orgánu písemné vyjádření, v němž popírá, že by žalobce během jízdy telefonoval či jinak manipuloval s hovorovým zařízením. Dne 20. 7. 2015 byl nařízen výslech svědků – zasahujících policistů a to pprap. Ř. a prap. P. Oba popsali okolnosti případu stejně tak, jak je zaznamenáno v úředním záznamu ze dne 14. 4. 2015 a dodali, že žalobce držel mobil v levé ruce u levého ucha, tudíž tato okolnost byla velice dobře viditelná. Uvedené viděli přes boční skla a to na pravé straně policejního vozidla a u vozidla žalobce na jeho levé straně. Zatmavená skla vozidla žalobce neměla, tudíž nic ve výhledu nebránilo a neztěžovalo. Jinou činnost, tedy obdobnou, neprováděl, bylo jasné vidět, že žalobce drží telefon a telefonuje. Dle svědka žalobce nejprve s přestupkem souhlasil, a to i s výší uložené blokové pokuty v částce 300 Kč. Po vypsání bloku a telefonátu najednou s přestupkem již dále nesouhlasil a odmítl blok podepsat, odmítl podepsat následně i oznámení přestupku a žádal o předání do správního řízení. K dotazu, zda existoval nějaký výškový rozdíl mezi vozidly a zda tento bránil ve výhledu do vozidla žalobce, potvrdili, že výškový rozdíl sice existoval, ale v žádném ohledu jim ve výhledu do vozidla M. nebránil.

Dne 20. 8. 2015 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno podání zmocněnce žalobce, v němž nesouhlasí se spácháním přestupku z důvodu výškového rozdílu obou vozidel a dodává, že žalobce nedržel v ruce mobilní telefon, ale pouze černý tablet typu LTLM D7 premium, ze kterého si používal písničky. S uvedenými námitkami se správní orgán prvního stupně vypořádal ve svém rozhodnutí ze dne 18. 9. 2015, č. j. OD-ČJ/57606-15/PIM, sp. zn. OD/4220-2015/PIM. Proti tomuto rozhodnutí podala zmocněnkyně žalobce dne 13. 11. 2015 elektronicky blanketní odvolání. Usnesením správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 11. 2015, č. j. OD-ČJ/70656-15/PIM, byla zmocněnkyně vyzvána k doplnění odvolání ve lhůtě 5 kalendářních dnů od doručení tohoto usnesení (doručeno dne 24. 11. 2015). Dne 25. 11. 2015 zaslala zmocněnkyně žalobce přípis, v němž sděluje, že svá zmocnění ve všech správních řízeních ruší. Správní orgán prvního stupně tak usnesení o výzvě k doplnění odvolání zaslal přímo žalobci, kterému bylo doručeno dne 1. 12. 2015. Prvostupňový správní spis byl žalovanému předán dne 11. 12. 2015 (odeslán dne 10. 12. 2015). Dne 9. 12. 2015 zaslal správnímu orgánu prvního stupně doplnění odvolání J. T. jako nový zmocněnec žalobce. Jelikož tak však učinil bez písemné plné moci, byl prvostupňovým správním orgánem vyzván k jejímu doplnění ve lhůtě 5 dní od doručení usnesení ze dne 5. 1. 2016, č. j. OD-ČJ/671-16/PIM (doručeno dne 16. 1. 2016). Zmocněnec žalobce tak učinil dne 21. 1. 2016.

Žalovaný o předmětném odvolání rozhodl dne 8. 1. 2016 rozhodnutím č. j. JMK 3012/2016, sp. zn. S-JMK 157863/2015ODOS/Ša. Žalovaný vyhodnotil svědecké výpovědi zasahujících policistů jako věrohodné a průkazné a žalobci neuvěřil tvrzení, že v danou chvíli

držel tablet, nikoliv telefon. Dle žalovaného byl skutkový stav na podkladě úředních záznamů zpracovaných policisty a jejich výpovědí zjištěn dostatečně.

V. Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Předně žalobce namítal, že žalovaný pochybil, když rozhodoval o blanketním odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, neboť má za to, že doplněné odvolání včetně doplněné plné moci bylo doručeno včas, tj. dne 21. 1. 2016, kdy tento byl zároveň posledním dnem lhůty pro doložení plné moci. Dle žalovaného však lhůta pro doplnění odvolání uplynula dnem 7. 12. 2015. Soud na základě studia správního spisu má za nezpochybnitelné následující skutečnosti:

Prvostupňové rozhodnutí bylo dne 29. 10. 2015 doručeno zmocněnkyni žalobce Lindě Svejkové do datové schránky. Dne 13. 11. 2015 bylo touto zmocněnkyní správnímu orgánu prvního stupně doručeno včasné odvolání, jež však neobsahovalo žádné odvolací důvody. Zmocněnkyni tak bylo dne 24. 11. 2015 doručeno usnesení o výzvě k doplnění odvolání se stanovením lhůty 5 dní od doručení tohoto usnesení. Dne 25. 11. 2015 obdržel prvostupňový správní orgán oznámení o zrušení zmocnění L. S. Správní orgán prvního stupně tak usnesení o výzvě k doplnění odvolání se stejně stanovenou lhůtou doručil samotnému žalobci dne 1. 12. 2015 prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Doplněné odvolání bylo správnímu orgánu doručeno dne 9. 12. 2015 J. T. bez doložení plné moci opravňující jej k zastupování, k jejímuž doplnění byl tento případný zmocněnec vyzván. Soud však má nepochybně za to, že lhůta k doplnění odvolání prokazatelně žalobci uplynula dne 7. 12. 2015, tj. 5. dne od doručení usnesení o výzvě k doplnění odvolání žalobci. Pro posouzení včasnosti doručení doplněného odvolání tak není podstatné, kdy byla nakonec správnímu orgánu doručena plná moc opravňující J. T. k zastupování žalobce, neboť i kdyby tuto plnou moc doložil řádně již při zasílání doplněného odvolání doručeném dne 9. 12. 2015, jednalo by se již také o pozdní podání. Správní orgán prvního stupně tak nikterak nepochybil, když po uplynutí lhůty k doplnění odvolání dne 10. 12. 2015 vypravil správní spis žalovanému k vydání rozhodnutí o podaném odvolání.

Provádění dokazování žalobcem předložených příloh prokazující doručení plné moci tak soud nepovažoval za nezbytné, neboť tyto nejsou relevantní ke zjištění skutečnosti, zda bylo doplněné odvolání ze dne 9. 12. 2015 včasné či nikoliv, ostatně sám toto datum nepovažoval za stěžejní a zaměřil se na včasnost podání doplňující plnou moc. K tomu soud

odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2006, č. j. 5 Afs 147/2004-89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), kdy soud uvedl, že „*neakceptování návrhu obhajoby na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navržen, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále lze užít argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzv. nedisponuje vypovídající potenci. Odmítnutí provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.*“

Dále žalobce poukazoval na to, že výpovědi svědků – zasahujících policistů jsou nevěrohodné. Soud před vlastním hodnocením zjištěného skutkového stavu předesílá, že český právní řád vychází ze zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu). Nevychází naopak ze zásady, že některý důkazní prostředek má a priori vyšší váhu než důkazní prostředek jiný. Jistě tedy nelze bez dalšího vycházet z toho, že výpověď policisty má větší význam než výpověď jiného svědka (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47). Soud se tak zabýval otázkou, zda je věrohodná výpověď policistů s protichůdnými tvrzeními žalobce. Soud se tak nejdříve zabýval skutečnostmi uváděnými žalobcem. Z oznámení o přestupku sepsaném na místě dne 14. 4. 2015 je zřejmé, že se žalobce k věci odmítl vyjádřit a toto oznámení nepodepsal. Žalobce, popř. jeho zmocněnkyně, se nedostavili k nařízeným jednáním ve dnech dne 25. 5. 2015 a 20. 6. 2015, kdy také byli vyslechnuti svědci policisté, jejichž výpověď žalobce nyní zpochybňuje. Kromě vyjádření ze dne 2. 6. 2015, kde je pouze uvedeno, že obviněný během jízdy netelefonoval či jinak manipuloval s hovorovým zařízením, zaslala dne 20. 8. 2015 zmocněnkyně druhé vyjádření, v němž k výpovědi policistů uvedla pouze toliko, že tyto nelze brát jako relevantní z důvodu zkresleného úhlu pohledu členů zasahující hlídky, jelikož jednání obviněného sledovali z nízkého osobního automobilu F. M. a obviněný se nacházel v nákladním automobilu typu M.-V. Z úředního záznamu a výpovědi svědků vyplývá, že na místě kontroly se nenacházela jiná osoba kromě řidiče – žalobce. Správní orgány v řízení o přestupku žalobce vzaly za zásadní důkazy, kterým byly výsledky svědků – zasahujících policistů. Svědci vypovídali naprostou v souladu s oznámením přestupku sepsaném na místě a úředním záznamem krom skutečnosti, že dle úředního záznamu držel žalobce hovorové zařízení v pravé ruce, dle výpovědi policistů se však již jednalo o ruku levou. V případě policistů formuloval Nejvyšší správní soud tuto myšlenku např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007-114, z něhož vyplývá, že policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42 a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47).

V obecné rovině se svědectví policisty vykonávajícího dohled nad provozem na pozemních komunikacích příkládá vysoká míra věrohodnosti. Z objasněného průběhu dopravní kontroly nelze dovozovat, že by šlo o průběh nestandardní, jdoucí nad rámec okolností, za nichž byl žalobce zastaven, a který by mohl ukazovat na zaujatost policistů vůči žalobci. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114: „*K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od*

stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.“ Správní orgány se přiklonily k verzi, kterou vypověděli zasahující policisté, a to, že žalobce za jízdy držel v ruce hovorové zařízení, neboť výpovědi policistů k okolnostem spáchaného přestupku se v zásadních věcech nerozcházejí a byly podpořeny o podklady zpracované policisty. Policisté výpovědi podávali jako osoby úřední bez jakéhokoli vztahu k žalobci.

Správní orgány považovaly výpovědi policistů za dostačující a řádně osvětlující skutkový stav. Pro doplnění soud zmiňuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2011, č. j. 9 As 42/2011-79, dle něhož: „Na úvod Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného uvážení. Podle § 34 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, jehož aplikovatelnost na řízení o přestupcích plyne z odkazu na obecné předpisy ve správním řízení, obsaženého v § 51 zákona o přestupcích, hodnotí správní orgán důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Hodnocením důkazů se přitom rozumí myšlenková činnost, kdy je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, zákonnosti a též pravdivosti, případně věrohodnosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich důležitosti rozhodující orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění. Při hodnocení důkazů po stránce zákonnosti zkoumá, zda důkazy byly opatřeny a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu. Vyhodnocení důkazů z hlediska pravdivosti pak mj. předpokládá posouzení věrohodnosti důkazem poskytované zprávy podle druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona provádí. Při důkazu výpovědi svědka musí rozhodující orgán vyhodnotit věrohodnost této výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, dále k okolnostem, jež provázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování svědka při výslechu (jeho přesvědčivost, jistota či plynulost výpovědi) a rovněž poznatkům získaným na základě hodnocení jiných důkazů, tj. do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, případně zda se vzájemně doplňují. Celkové posouzení uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností.

V posuzovaném případě je Nejvyšší správní soud (stejně jako krajský soud) toho názoru, že rozhodnutí žalovaného shora uvedeným požadavkům bezezbytku dostalo. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí podrobně popsal skutečnosti, které vzal za prokázané, a náležitě odůvodnil, proč uvěřil svědeckým výpovědím policistů L. Š aj. J. T., a proč naopak neuvěřil svědecké výpovědi L. S., manželky stěžovatele. Stěžovatel v průběhu předchozího správního řízení svědectví obou policistů zpochybňoval poukazem na rozpory v jejich výpovědích, které se týkaly především vzdálenosti, v jaké jelo policejní vozidlo za později kontrolovaným vozidlem Suzuki, a dále přesné polohy zastavení policejního vozidla ve vztahu ke kontrolovanému vozidlu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že souhlasí se závěry žalovaného i krajského soudu, že tvrzení svědků o vzdálenosti či poloze zastavení vozidel

představují toliko odhad uvedených veličin, a tedy se nemusejí zcela přesně shodovat. To však samo o sobě neznamená, že by tato skutečnost byla důvodem ke zpochybnění pravdivosti a objektivitě takto podaných svědeckých výpovědí. V předmětné věci je důležité, že z výpovědí obou svědků na základě odhadnutých vzdáleností jednoznačně vyplývá, že policejní hlídka se po celou dobu pohybovala v bezprostřední vzdálenosti za vozidlem Suzuki tak, aby toto vozidlo měla neustále na dohled a aby v případě, že by toto vozidlo zastavilo, mohla rovněž bezprostředně zastavit. Oba svědci taktéž shodně uvedli, že s policejním vozidlem následně zastavili tak, aby viděli na levou stranu vozidla a na to, kdo z něj vystupuje. Policisté se přitom bez jakýchkoli pochybností shodli na tom, že jejich vozidlo u kontrolovaného vozidla Suzuki zastavilo bezprostředně, bez déletrvající prodlevy, že policisté měli na toto vozidlo (jeho levou stranu) dostatečný výhled a následně z něj viděli vystoupit pouze stěžovatele. Oba přitom vyloučili, že by stěžovatel vystupoval z jiného místa než z místa řidiče a že by z vozidla mohla bez povšimnutí policistů vystoupit jiná osoba. Při následné silniční kontrole policisté jinou osobu neviděli ani uvnitř vozidla Suzuki. Bylo tedy prokázáno, že v době jízdy se ve vozidle Suzuki nenacházela jiná osoba kromě stěžovatele, tj. že řidičem vozidla nemohl být nikdo jiný než právě stěžovatel. K věrohodnosti výpovědí obou vyslechnutých policistů pak Nejvyšší správní soud dodává, že se ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že na svědky L. Š. a J. T. je nutno nahlížet jako na nezávislé, kteří neměli žádný vztah ke stěžovateli ani k projednávané věci. Policisté uvedeného dne prováděli běžnou silniční kontrolu a na rozdíl od stěžovatele neměli na věci a na jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávali jen svou služební povinnost.“

Soud považuje za dostatečné odůvodnění, dle kterého oznámení přestupku a výpovědi zasahujících policistů postačovaly správnímu orgánu prvního stupně jako důkazy ke zjištění skutkového stavu. V rámci odůvodnění se správní orgán musí vypořádat jak s provedeným dokazováním, tak i podrobně odůvodnit přezkoumatelným způsobem, jakými úvahami byl veden při použití správního uvážení. Z tohoto důvodu musí být odůvodnění v maximální možné míře vyčerpávající, přesvědčivé a konkretizované pro danou věc. Neúplné, nekonkrétní, nepřezkoumatelné a nedostatečné odůvodnění má za následek nezákonnost celého správního rozhodnutí. K této vadě rozhodnutí jak správní orgán rozhodující o opravném prostředku, tak i soud přihlíží z úřední povinnosti (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2008, č. j. 57 Ca 14/2007-81, č. 212/2008 Sb. NSS). Z výše uvedeného považuje soud za dostatečné odůvodnění, proč se správní orgány přiklonily k verzi předestřené policisty. Výpovědi policistů jsou v zásadě bez rozporů jak každá zvlášť, tak při vzájemném porovnání. Nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, než prostý výkon služby, proč by policisté žalobce stíhali. Policisté žalobce neznali a při zastavování vozidla nevěděli, kdo konkrétně je řidičem. Nebyla také zjištěna ani nepřiměřená míra horlivosti ze strany policistů. Žalobce nebyl podroben žádné šikanózní prohlídce a také jednání zasahujících policistů lze hodnotit jako korektní a nikoliv zaujaté. Na rozdíl od policistů měl žalobce motiv, proč věc prezentovat způsobem, jakým tak činil v žalobě. Pokud žalobce nesouhlasil s výpověďmi policistů, kteří ve věci vypovídali jako svědci, měl možnost je konfrontovat při ústním jednání a pokládat jim doplňující dotazy, popř. se již mohl vyjádřit přímo na místě přestupku. Pokud žalobce jejich výpověď shledává nevěrohodnou pouze na podkladě záměny levé ruky za pravou, měl tuto námitku již uplatnit ve vyjádření ze dne 20. 8. 2018 či v odvolání, aby byly správní orgány s to na tuto reagovat a řádně se s ní vypořádat. Soud záměnu ruky v úředním záznamu považuje za omyl policisty sepisujícím úřední záznam, neboť pokud by telefon žalobce držel v pravé ruce, nebylo by pro policisty mobilní zařízení tak zřetelné, že by byli schopni tento popsat. Při ústním jednání však každý z policistů uvedl, že žalobce telefon držel

v levé ruce a není zde tedy žádný předpoklad, proč by policisté neříkali pravdu. Pouze na základě tohoto drobného detailu však dle soudu nelze zpochybnit obě výpovědi policistů a označit je tak za nevěrohodné. V žalobě také žalobce zpochybňuje skutečnost, že policisté popsali nesprávně mobilní zařízení žalobce. Toto tvrzení však žalobce poprvé předesílá až v žalobě, kdy tak dle soudu opět mohl učinit již dříve v průběhu správního řízení, navíc tato námitka je irelevantní, neboť sám žalobce nepředložil žádný konkrétní důkaz k prokázání svých tvrzení.

Co se týče skutečnosti, že správní orgán prvního stupně použil fotografii stejného typu vozidla, jako má žalobce a správní orgán tuto použil jako důkaz ve správním řízení, aniž by jej při ústním jednání provedl, soud dává žalobci za pravdu, že jakýkoliv důkaz provedený správním orgánem musí být proveden při ústním jednání, popř. o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastník řízení vyrozuměn (ust. § 51 správního řádu). Fotografie však správní orgán pořídil z veřejně dostupných zdrojů a pouze k osvědčení skutečnosti, že vozidlo žalobce nemohlo být tak vysoké, aby do něj nebylo možno nahlédnout z policejního vozu. Za stěžejní důkaz v tomto směru však byla výpověď zasahujících policistů, jak již bylo uvedeno výše, která je považována za věrohodnou. I když by tedy správní orgány měly každé dokazování provádět při ústním jednání, toto pochybení správních orgánů však nemělo a ani nemohlo mít vliv na výsledek řízení a zákonnost rozhodnutí.

Ohledně tvrzení žalobce, že v danou chvíli držel tablet černé barvy, který však není možné považovat za záznamové zařízení, soud jej považuje za liché, neboť jak již uvedeno výše, bylo prokazatelně dokázáno správními orgány, že žalobce v dané chvíli držel mobilní telefon, který je záznamovým zařízením a nikoliv tablet. Není tak předmětem tohoto řízení se zabývat skutečností, zda tablet je či není možno považovat za záznamové zařízení.

V případě námitky žalobce, že prvostupňové rozhodnutí mělo obsahovat formu zavinění ve výroku rozhodnutí, se soud plně ztotožňuje se stanoviskem žalovaného. Ust. § 77 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2015 znělo takto: „*Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*“ Až novelou zákona č. 204/2015 Sb. byla k náležitostem výroku rozhodnutí přidána i forma zavinění: „*Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*“ V den vydání prvostupňového rozhodnutí, tj. dne 18. 9. 2015, prvostupňový správní orgán neměl povinnost formu zavinění do výroku rozhodnutí začlenit.

Na závěr žalobce uvedl, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí chybělo uvedení bodů za přestupek, neboť se taktéž jedná o sankci. Soud odkazuje na níže uvedená ustanovení zákona o silničním provozu.

Podle ust. § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.

Podle odst. 2 cit. ust. záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno a) oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, b) rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, nebo c) rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin, d) rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání.

Jak tedy vyplývá z dikce zákona, sankce za přestupek spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení zaznamenává do registru řidičů příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností, přidělování bodů však nespadá do pravomoci správního orgánu rozhodujícím o přestupku. Příslušný obecní úřad jako správní orgán, který provádí zápisu do registru řidičů pravomocné rozhodnutí o přestupku, do něhož již nelze žádným způsobem zasáhnout (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2012, čj. 11 A 107/2011-31). Pokud tato činnost není v jeho kompetenci, nemůže mu náležet povinnost tyto body žalobci udělovat. Až na základě nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku byly žalobci uděleny body, z povahy věci tak nelze tyto body obsáhnout taktéž ve výroku prvostupňového rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 29. června 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová